

og at Meningerne med Rette ere meget delte derom; thi der kan ſtaa Kjendsgjerning mod Kjendsgjerning. Jeg ſkal blot nævne en Kjendsgjerning, der ikke ſynes at tale for, at den nuværende Begravelsesmaaſe er ſaa overordentlig farlig. Man pleier at ſige, at det er Brøndvand, der inficerer fra Kirkegaardene; men hvorledes ville de Herret kunne forklare det for Alle talende Faſtum, at Landets Præſter, der gjennemgaaende nyde dette farlige Brøndvand, trives overordentlig vel og i Reglen opnaa en meget høi Alder. Det ſynes ikke at tale for Foreningen for Sigbrændings Anſkuelse. Vi ere enige med, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns ſte Valgkreds (Goos) yttrede, at det jo er muligt, at den nye Anſkuelse kan gjøre ſig ſtærkere og ſtærkere gjældende, at den kan være heldig med at overbevise de Dvulende. Det er ſjæld, mener jeg, rigtigt og naturligt, at der meddeles den Ret til at ſe og vinde ſaamange Tilhængere, ſom den kan. At der ſkulde være noget Stødende i, at Folketkirkens Præſter medvirkede ved ſaadanne Foranstaltninger, kan ikke ſkjønnes, da de, ſom det bemærkedes, endogſaa ſaae Lov til at medvirke ved ſaadanne Begravelſer, hvor der handles om Perſoner, der have ſolgt deres Krop til anatomisk Brug. Det er Noget, ſom med Rette vækker meget mere Forargelse end Sigbrænding, hvor et Menneske er paa Tale, der har ſolgt det Eneſte, han har tilbage: ſin Krop. Naar den høitærede Miniſter taler om Stemningen i Landet, kunne vi Alleſammen, eller ialtſald de Fleſte af os, bevidne, at Stemningen i Landet ikke vilde være Sagen gunſtig, hvis der var Tale om Tvang, men noget Andet er det, hvor der er Tale om en frivillig Sag. Vi kunne meget godt finde det rigtigt, at den høitærede Miniſter raadſpørger Landets Biſper og tager ſærligt Henſyn til, hvad Biſperne indberette om Stemningen i Landet. Alle Biſper have jo ikke kunnet indberette det Samme, antager jeg — der maa vel være enkelte Undtagelſer — men paa den anden Side ſynes det dog rimeligt, hvis dette Thing her gennem en Afſtemning tilkjendegiver ſom ſin Opfattelſe, at det var onſkeligt, at der var Frihed til Sigbrænding, at den høitærede Miniſter tog Sagen op til fornøjet Overveielſe, og naar ſaa Valget ſtod mellem Biſpernes Indberetning og Thingets Afſtemning, var det vel ikke fuldt utænkeligt, at dette Things Afſtemning kunde veie lidt mere end Biſpernes Indberetning.

Monrad: Man maa ved et ſaadant Forſlag lægge vel Mærke til, hvilken Maaſe det begrundes paa. Deſſom dette Forſlag var begrundet ſaaledes, at der

var her nogle Mennesker i Landet, der havde Lyſt til at lade ſig brænde, og at man ikke ſkjønnede, at man burde lægge Hindringer i Veien for dette Onſtes Opfyldelſe — det var den Maaſe, de helſt onſtede, at deres Begeme ſkulde opløſes paa — ſaa vilde der maaſte ikke i og for ſig være nogen Betænkelighed ved, at man ikke lagde nogen Hindring i Veien for deres Onſtes Opfyldelſe, men ſaaledes er jo Andragendet ſlet ikke motiveret. Det er motiveret ved et hygieiniſk Henſyn; men ſkal dette hygieiniſke Henſyn have nogenſomhelſt Betydning, ſaa maa det blive en almindelig, Alle rammende Foranstaltning; thi er det ikke Tilfældet, vil det ſlet ikke have nogen hygieiniſk Betydning. Om en Snes Mennesker eller muligvis en 30—40 Mennesker — tag en hel Del! — blive brændte og ikke begravede, vil ikke have den allerringeſte hygieiniſke Betydning. Naar man begrunder dette paa Henſynet til Hygieinen, maa Meningen være den, at det er det forſte Led af en Kjaede af Foranstaltninger, ſom ende med et almindeligt Paaſkud om Indførelſen af Sigbrænding. Det er den eneſte fornuſtige Slutningsmaaſe. Havde man ſtillet det her ſom Tilfredsſtillelſen af en Grille eller et Lune, ja vel! ſaa havde det ikke noget Videre at betyde; men af Henſyn til Hygieinen kan det ikke ſaae nogen Betydning undtagen ſom forſte Led i en almindelig Foranstaltning. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem her ligeoverfor (W. Holm) havde fuldtændig Ret i at have Betænkelighed ved efter den Motivering at ſtemme for denne Henvisning.

Goos: Med Henſyn til den Bemærkning, ſom nys blev gjort, og ligeledes med Henſyn til, hvad den høitærede Juſtitsminiſter har bemærket, vil jeg gaarſte kort udtale dette, at for mig ſtiller det ſig ſaaledes, at en Lov om, at Sigbrænding bør finde Sted, kun kan komme, naar to Betingelſer ere tilſtede, nemlig at det hygieiniſke Henſyn kræver det, og den almindelige Følelſe tillader det. Efter min Overbeviſning mangler denne ſidſte Betingelſe for Tiden; det kan godt være den kan komme engang, det er meget muligt; den kan komme, Kommer den engang hos en kommende Generation, ſaa har den Opfattelſe, vi have tilkjendegivet ved Afſtemningen idag naturligvis Intet at betyde. Da den almindelige Opfattelſe nu engang ikke tillader en ſaadant Brug i en overſtuelig nær Fremtid, ſaa er Spørgsmaalet det: Er det da betydningsløſt for de hygieiniſke Henſyn, at Tilladelsen gives? Det tror jeg nu ikke er betydningsløſt. For det Forſte kan nemlig Tilladelsens Be-